Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
PAOLA MENGOZZIHO
přednesené dne 18. dubna 2012 [1]

Věc C-490/10

Evropský parlament
proti

Radě Evropské unie

„Žaloba na neplatnost — Zvolení dvojího právního základu článků 337 SFEU a 187 SESAE — Opatření, která spadají do rozsahu unijních pravomocí v oblasti energetiky zvláště upravených článkem 194 SFEU a která vyžadují jediný právní základ (článek 194 SFEU)“

I – Úvod

1. Žalobou podanou dne 12. října 2010 se Parlament domáhá, aby Soudní dvůr zrušil nařízení Rady (EU, Euratom) č. 617/2010 ze dne 24. června 2010 o povinnosti informovat Komisi o investičních projektech do energetické infrastruktury v rámci Evropské unie a o zrušení nařízení (ES) č. 736/96 [2] (dále jen „napadené nařízení“).

2. Projednávaný případ vyžaduje po meritorní stránce určení správného právního základu napadeného nařízení s tím, že v úvahu přicházejí na jedné straně články 337 SFEU a 187 SESAE, které jsou obecnými ustanoveními stanovenými příslušnými Smlouvami v oblasti shromažďování informací a ze kterých napadené nařízení vychází, a na druhé straně článek 194 SFEU začleněný Lisabonskou smlouvou, který se týká unijní politiky v oblasti energie a jehož použití požaduje Parlament.

3. V projednávaném případě se jedná o stanovení, zda je nutné použít články 337 SFEU a 187 SESAE, na jejichž základě se Rada usnáší prostou a kvalifikovanou většinou, nebo článek 194 SFEU, který vyžaduje použití řádného legislativního postupu, a tudíž přiznává Parlamentu pravomoc podílet se na přijetí aktu způsoby stanovenými pro použití tohoto postupu.

II – Právní rámec a skutkový stav

4. Problematika shromažďování informací o investičních projektech v jednotlivých energetických odvětvích byla upravena nařízením (EHS) č. 1056/72 [3] ze dne 18. května 1972, které bylo pozměněno nařízením (EHS) č. 1215/76 [4] ze dne 4. května 1976 a následně nahrazeno nařízením (ES) č. 736/96 ze dne 22. dubna 1996 [5].

1 — Původní jazyk: italština.
2 — Úř. věst. L 180, s. 7.
3 — Nařízení Rady ze dne 18. května 1972 (Úř. věst. L 120, s. 7).
4 — Nařízení ze dne 4. května 1976 (Úř. věst. L 140, s. 1).
5 — Nařízení ze dne 22. dubna 1996 (Úř. věst. L 102, s. 1.

5. Dne 17. července 2009 Komise předložila Radě návrh nařízení, které mělo nahradit nařízení č. 736/96, přičemž za příslušné právní základy označila články 284 ES a 187 SESAE.

6. Dne 1. prosince 2009 po vstupu Lisabonské smlouvy v platnost přijala Komise sdělení Parlamentu a Radě týkající se důsledků vstupu Lisabonské smlouvy v platnost pro probíhající interinstitucionální rozhodovací postupy[6].

7. Komise uvedla zejména návrhy, pro které změny vnesené Lisabonskou smlouvou znamenaly i změnu právního základu, která se neomezovala na pouhou změnu číslování článků.

8. Dne 2. prosince 2009 Komise sdělila, že považuje za nezbytné pouze nové číslování právního základu návrhu dotčeného nařízení, který byl tedy založen na článku 337 SFEU a článku 187 SESAE.

9. Dne 24. června 2010 přijala Rada napadené nařízení, v němž jako právní základ uvedla články 337 SFEU a 187 SESAE.

10. Dne 21. září 2010 přijala Komise nařízení (EU, Euratom) č. 833/2010, kterým se provádí napadené nařízení[7], za účelem vymezení forem a jiných technických specifikací sdělení Komisi údajů a informací o investičních projektech v energetickém odvětví.

III – Návrhová žádání účastníků řízení a řízení před Soudním dvorem

11. Parlament navrhuje, aby Soudní dvůr:

— zrušil napadené nařízení;

— uložil Radě náhradu nákladů řízení.

12. Rada navrhuje, aby Soudní dvůr:

— žalobu zamítl;

— uložil Parlamentu náhradu nákladů řízení.

13. Parlament rovněž prohlašuje, že nemá námitky proti rozhodnutí Soudního dvora, které v případě vyhovění žalobě zachová účinky napadeného nařízení v souladu s ustanovením čl. 264 druhého pododstavce SFEU. Rada podpůrně ve své žalobní odpovědi uplatňuje výslovnou žádost, aby byly v případě zrušení napadeného aktu zachovány jeho účinky do doby přijetí nového opatření.

14. Usnesením ze dne 5. dubna 2011 povolil předseda Soudního dvora vedlejší účastenství Komise a Francouzské republiky na podporu návrhových žádání Rady.

15. Dne 5. prosince 2011 vyzval Soudní dvůr účastníky řízení, aby písemně objasnili, zda jsou podle jejich názoru rozdíly mezi postupy stanovenými v článku 194 SFEU a v článku 187 SESAE takové, že brání použití obou ustanovení společně jako právního základu unijního aktu.

IV – Posouzení

16. Jak je zdůrazněno v příslušných spisech účastníků řízení, hlavní a vedlejší účastníci řízení se neshodují na určení správného právního základu, na němž je založeno napadené nařízení.

6 — COM(2009) 665 final, ze dne 2. prosince 2009.

7 — Úř. věst. L 248, s. 36.

17. Podle Parlamentu mělo být odkázáno na článek 194 SFEU začleněný Lisabonskou smlouvou, týkající se konkrétně energetiky, a zejména mělo být dodrženo ustanovení odstavce 2 uvedeného článku, podle kterého přijmou Parlament a Rada řádným legislativním postupem opatření nezbytná pro dosažení cílů uvedených v odstavci 1 po konzultaci s Hospodářským a sociálním výborem a Výborem regionů.

18. Důvodem toho je, že napadené nařízení bylo nezbytným nástrojem pro dosažení cílů unijní energetické politiky prostřednictvím shromažďování informací o investičních projektech týkajících se infrastruktur, které mají být v tomto odvětví realizovány.

19. Rada, podporovaná Komisí a Francouzskou republikou, naopak tvrdí, že správně zvolila články 337 SFEU a 187 SESAE, které přiznávají Komisi k plnění úkolů, které jí jsou svěřeny, pravomoc shromažďovat všechny nezbytné informace po projednání pouze s Radou, neboť se jednalo pouze o získání informací (byť v rámci investic do energetických infrastruktur, včetně jaderných infrastruktur).

20. Řešení sporu tudíž vyžaduje výklad vztahů mezi uvedenými ustanoveními, a sice články 194 SFEU, 337 SFEU a 187 SESAE.

21. Nejdříve přezkoumám články 194 SFEU a 337 SFEU jakožto ustanovení začleněná do téže Smlouvy a poté porovnám články 194 SFEU a 187 SESAE.

A – *Ke vztahu mezi článkem 194 SFEU a článkem 337 SFEU*

22. Článek 194 SFEU (jehož současné znění je výsledkem Lisabonské smlouvy) je začleněn do hlavy XXI Smlouvy, týkající se energetiky, a stanoví:

„1. V rámci vytváření a fungování vnitřního trhu a s přihlédnutím k potřebě chránit a zlepšovat životní prostředí má politika Unie v oblasti energetiky v duchu solidarity mezi členskými státy za cíl:

a) zajistit fungování trhu s energií;

b) zajistit bezpečnost dodávek energie v Unii;

c) podporovat energetickou účinnost a úspory energie jakož i rozvoj nových a obnovitelných zdrojů energie; a

d) podporovat propojení energetických sítí.

2. Aniž je dotčeno použití jiných ustanovení Smluv, přijmou Evropský parlament a Rada řádným legislativním postupem opatření nezbytná pro dosažení cílů uvedených v odstavci 1. Tato opatření se přijmou po konzultaci s Hospodářským a sociálním výborem a Výborem regionů.

Nedotýkají se práva členského státu stanovit podmínky pro využívání svých energetických zdrojů, jeho volby mezi různými energetickými zdroji a základní skladby jeho zásobování energií, aniž je dotčen čl. 192 odst. 2 písm. c).

[…]“.

23. Tento článek je ustanovením stanoveným konkrétně pro upravení unijní politiky v energetickém odvětví, jehož je obecným referenčním ustanovením.

24. Jak vyplývá z odstavce 2 článku 194 SFEU, musejí se opatření nezbytná pro dosažení cílů uvedených v odstavci 1 téhož článku přijímat řádným legislativním postupem.

25. Obecná povaha článku 194 SFEU vyplývá i z upřesnění obsaženého v témže odstavci 2, který uvádí: „Aniž je dotčeno použití jiných ustanovení Smluv“. Toto upřesnění tím, že zajišťuje použití zvláštních ustanovení, která zavádějí různé postupy pro přijímání aktů v této oblasti, znamená, že se postup podle článku 194 SFEU musí použít obecně.

26. Článek 337 SFEU (který byl před vstupem Lisabonské smlouvy v platnost článkem 284 ES), obsažený v části sedmé SFEU věnované obecným a závěrečným ustanovením Smlouvy, stanoví:

„K plnění úkolů, které jí jsou svěřeny, může Komise shromažďovat veškeré informace a provádět veškeré potřebné průzkumy v mezích a za podmínek stanovených Radou rozhodující prostou většinou v souladu se Smlouvami“.

27. Článek 337 SFEU, jak se jasně ukazuje z jeho začlenění mezi obecná a závěrečná ustanovení Smlouvy, je závěrečným ustanovením, které může být definováno jako obecné v tom smyslu, že tam, kde se nepoužijí zvláštní předpisy, přiznává existenci pravomoci Komise shromažďovat informace nezbytné k plnění úkolů, které jí jsou svěřeny Smlouvami.

28. Článek 337 SFEU je tedy třeba vykládat v úzkém spojení jak s jinými ustanoveními Smlouvy – neboť je určen k usnadnění výkonu jednotlivých pravomocí přiznaných Unii –, tak s pravomocí Komise přijmout opatření podle ustanovení Smlouvy, která jí svěřují konkrétní úkoly.

29. Jak vyplývá z výrazu „v souladu se Smlouvami“ obsaženého v předmětném článku, „pravomoc shromažďovat informace je vázána na podmínku v tom smyslu, že se má za to, že Komise může účinně plnit své úkoly ve všech těchto odvětvích, pokud má přístup k přesným informacím“ [8]. (*neoficiální překlad*)

30. Soudní dvůr o článku 213 Smlouvy o EHS (kterému nyní v zásadě odpovídá současný článek 337 SFEU) tvrdil, že uvedený článek může tvořit samostatný právní základ pro přijetí aktu Rady [9].

31. Konkrétně byla Radě [10] přiznána pravomoc přijmout jediný právní akt upravující pravomoc Komise shromažďovat relevantní informace týkající se více než jedné oblasti činnosti, aniž je nucena schvalovat řadu právních aktů na základě pravidel použitelných v konkrétních případech.

32. Důvodem toho je, že informace získané Komisí o konkrétní oblasti mohou být relevantní ve více oblastech a „bylo by přinejmenším nelogické, aby byla Rada povinna přijmout řadu aktů týkajících se shromažďování informací podle různých procesních pravidel, zejména z toho důvodu, že se určité druhy informací týkají různých oblastí činnosti Komise“ [11]. (*neoficiální překlad*)

33. Rozdíl mezi oběma předmětnými ustanoveními spočívá v tom, že zatímco článek 194 SFEU je obecným ustanovením pouze v oblasti energetiky, a tudíž vymezuje pravomoc, kterou lze definovat jako odvětvovou, neboť se týká jediné a ucelené oblasti, článek 337 SFEU lze použít pokaždé, když má Komise pravomoc jednat podle Smluv.

8 — Bod 23 stanoviska předneseného generálním advokátem Jacobsem ve věci Německo v. Rada, v níž byl vydán rozsudek ze dne 9. listopadu 1995, C-426/93 (Recueil, s. I-3723).

9 — Rozsudek Německo v. Rada, uvedený v poznámce pod čarou 8 (body 18 a 19).

10 — Avšak před vstupem Lisabonské smlouvy v platnost a před zavedením řádného legislativního postupu jako obecného referenčního postupu.

11 — Rozsudek Německo v. Rada, uvedený v poznámce pod čarou 8 (bod 19), jakož i bod 24 stanoviska v tomtéž řízení.

34. Skutečnost, že obě předmětná ustanovení mají odlišný dosah, přestože mají obecnou povahu, může ve skutečnosti vést ke vzniku střetu mezi nimi, jestliže akt směřuje k upravení nabytí informací v odvětví energetiky, jak je tomu v projednávané věci.

35. Tento střet nelze překonat tím, že se použije tradiční kritérium pro řešení rozpornosti právních předpisů, podle kterého má zvláštní norma přednost před normou obecnou.

36. Toto kritérium se totiž uplatní v případě ustanovení, která upravují stejnou oblast, jež musí být určena s ohledem na chráněný právní zájem, a která se liší v tom, že zvláštní ustanovení podrobují část oblasti upravené obecnými ustanoveními jiné právní úpravě.

37. Oba předmětné články však mají obecnou povahu a jiný předmět, takže není možné určit ustanovení, které by bylo zvláštní ve vztahu k druhému.

38. Nelze souhlasit s argumentací Rady, podle které doložka vložená do odstavce 2 článku 194 SFEU, která stanoví, že není dotčeno použití jiných ustanovení Smluv, umožňuje použít jiná ustanovení v odvětví energetiky, a tudíž jakožto *lex specialis* i článek 337 SFEU, který by tak mohl být právním základem napadeného nařízení.

39. Tato výhrada se totiž vztahuje pouze na ustanovení, která zavádějí odlišnou právní úpravu od právní úpravy obsažené v čl. 194 odst. 2 SFEU, neboť jsou určena k úpravě zvláštních aspektů v oblasti energetiky, nebo v každém případě jiných oblastí, které však s energetikou značně souvisejí natolik, že nelze snadno rozlišovat mezi příslušnými oblastmi [12], což je okolností, jež v projednávané věci není dána [13].

40. Vzhledem k tomu, že v projednávané věci neexistuje zvláštní ustanovení, je tedy třeba určit správný právní základ napadeného nařízení tím, že podle nauky Soudního dvora přezkoumáme jeho objektivní prvky, které mohou podléhat soudnímu přezkumu, mezi něž patří především obsah a účel [14].

41. Judikatura Soudního dvora též objasnila, že akt, který sleduje dvojí účel nebo má dvě složky, pokud je jeden z těchto účelů nebo jedna z těchto složek hlavní nebo převažující, musí být založen na právním základu, který si vyžaduje hlavní účel nebo složka [15].

42. Pouze akt, který sleduje současně více cílů, které jsou neoddělitelně spjaty, aniž je jeden z nich ve vztahu k druhému druhotný a nepřímý, může být založen na různých relevantních právních základech [16].

12 — Například čl. 192 odst. 2 písm. c) SFEU v oblasti životního prostředí, na kterou výslovně odkazuje čl. 194 odst. 2 SFEU, umožňuje přijímat opatření významně ovlivňující volbu členského státu mezi různými energetickými zdroji a základní skladbu jeho zásobování energií. Mimo jiné toto ustanovení právě proto, že se odchyluje od čl. 194 odst. 2 SFEU, ukládá povinnost dodržet zvláštní legislativní postup (jednomyslné rozhodnutí Rady po konzultaci s Parlamentem, Hospodářským a sociálním výborem a Výborem regionů), který je mnohem složitější než postup podle článku 337 SFEU.

13 — Rada jako zvláštní ustanovení, která se odchylují od systému podle článku 194 SFEU, uvádí také články 122 SFEU a 170 SFEU. V dotčených případech však nepoužití článku 194 SFEU vyplývá z rozmanitosti upravovaných záležitostí vzhledem k tomu, že se článek 122 SFEU týká hospodářské politiky a upravuje pravomoc Rady rozhodovat o opatřeních přiměřených hospodářské situaci, když vzniknou závažné obtíže v zásobování určitými produkty, především v oblasti energetiky, zatímco článek 170 SFEU se týká transevropských sítí a přispění Unie ke zřizování a rozvoji transevropských sítí v oblastech dopravních, telekomunikačních a energetických infrastruktur.

14 — Viz například rozsudky ze dne 11. června 1991, Komise v. Rada (C-300/89, Recueil, s. I-2867, bod 10); ze dne 29. dubna 2004, Komise v. Rada (C-338/01, (Recueil, s. I-4829, bod 54); ze dne 6. listopadu 2008, Parlament v. Rada (C-155/07, Sb. rozh. s. I-8103, bod 34), a ze dne 3. září 2009, Parlament v. Rada (C-166/07, Sb. rozh. s. I-7135, bod 42).

15 — Viz zejména rozsudky ze dne 30. ledna 2001, Španělsko v. Rada (C-36/98, Recueil, s. I-779, bod 59); ze dne 11. září 2003, Komise v. Rada (C-211/01, Recueil, s. I-8913, bod 39); ze dne 29. dubna 2004 Komise v. Rada (C-338/01, uvedený v poznámce pod čarou 14, bod 55); ze dne 10. ledna 2006, Komise v. Parlament a Rada (C-178/03, Sb. rozh. s. I-107, bod 42), a ze dne 8. září 2009, Komise v. Parlament a Rada (C-411/06, Sb. rozh. s. I-7585, bod 46).

16 — Viz *ex plurimis* rozsudky ze dne 19. září 2002, Huber (C-336/00, Recueil, s. I-7699, bod 31); ze dne 12. prosince 2002, Komise v. Rada (C-281/01, Recueil, s. I-12049, bod 35), a Komise v. Rada (C-211/01, uvedený v poznámce pod čarou 15, bod 40).

43. V projednávaném případě je třeba mít především za to, že podle čl. 194 odst. 2 SFEU rozhodují Parlament a Rada řádným legislativním postupem, když musejí stanovit *opatření nezbytná pro dosažení cílů* uvedených v odstavci 1 tohoto ustanovení, a sice cílů unijní energetické politiky.

44. Článek 337 SFEU se však liší, neboť odkazuje na obecnou činnost spočívající ve shromažďování informací a provádění potřebných průzkumů Komisí k plnění úkolů, které jí jsou svěřeny, aniž vyžaduje, aby byla opatření případně přijatá Radou prostou většinou nezbytná pro dosažení cílů v oblasti konkrétní unijní politiky.

45. Napadené nařízení tudíž bude spadat do rozsahu působnosti článku 194 SFEU tehdy, pokud může být z důvodu svého obsahu a sledovaných cílů považováno za jedno z „opatření nezbytn[ých] pro dosažení cílů uvedených v odstavci 1“ článku 194 SFEU[17], a sice za akt, který usnadňuje provádění unijní energetické politiky a dosažení cílů této politiky.

46. Naproti tomu bude článek 337 SFEU správným právním základem napadeného nařízení v případě, že shromažďování informací nemůže přímo souviset s uskutečňováním cílů unijní energetické politiky, a nelze je tudíž považovat za opatření nezbytné pro jejich dosažení.

47. Přezkoumáním znění napadeného nařízení, zejména jeho názvu a článků, ze kterých se skládá, je tedy třeba posoudit, zda dotčené shromažďování informací a jejich oznamování jsou či nejsou nezbytné pro dosažení cílů uvedených v čl. 194 odst. 1 SFEU a úzce s ním souvisejí.

48. Zaprvé uvádím, že napadené nařízení obsahuje některé články, které objektivně nelze považovat za takové, které přispívají k dosažení cílů unijní energetické politiky, a tudíž nejsou nezbytné pro jeho provedení.

49. Jedná se o článek 4, který uvádí zdroje informací, které musejí být zaslány dotyčným státům (podniky), článek 7, který se týká lhůt pro vydání ustanovení provádějících napadené nařízení, článek 8, který se týká zpracování údajů, a článek 9, který se zabývá ochranou fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů.

50. Tato ustanovení je nutné považovat za typická ustanovení nařízení, které se týká shromažďování informací, neboť slouží k určení subjektů, které je musejí zaslat, a osoby odpovědné za zpracování příslušných údajů (Komise), jakož i systému ochrany údajů, které se týkají fyzických osob, a lhůt pro vydání prováděcích ustanovení týkajících se formy a jiných technických charakteristik dotčeného oznámení informací.

51. Název a následující další ustanovení napadeného nařízení naproti tomu úzce souvisejí s unijní energetickou politikou a nejsou výrazem pouhého obecného shromažďování informací.

52. Předně název výslovně zmiňuje investiční projekty týkající se energetické infrastruktury v Evropské unii, jež jsou zásadní v zajištění fungování a bezpečnosti dodávek energie v Unii.

53. Článek 1 odkazuje dále na oznamování údajů a informací o investičních projektech do infrastruktury, které se prakticky týkají všech energetických odvětví, což je okolnost, kterou lze vysvětlit pouze tím, že je potřeba provést rozsáhlé plánování, jehož cílem je zajistit fungování trhu s energií, bezpečnost dodávek energie v Unii a rozvoj nových a obnovitelných zdrojů energie.

54. Článek 2 tedy skýtá definice, které se zjevně týkají potřeby dosáhnout cílů článku 1, zejména když zmiňuje zvláštní subjekt pověřený přípravou a schvalováním víceletých plánů rozvoje sítě a investic do energetické infrastruktury na úrovni Unie.

17 — Podle čl. 194 odst. 1 SFEU tyto cíle spočívají v zajištění fungování trhu s energií a bezpečnosti dodávek energie v Unii, v podporování energetické účinnosti a úspory energie, jakož i v rozvoji nových a obnovitelných zdrojů energie a propojení energetických sítí.

55. Článek 3 rovněž objasňuje, že oznámení dotčených údajů musí mít s výjimkou údajů týkajících se přeshraničních přenosových projektů souhrnnou podobu, a tím zdůrazňuje, že jsou tyto údaje určeny k takovému komplexnímu plánování, jako je výše uvedené plánování, které jde nad rámec pouhého shromažďování obecných, a nikoliv souhrnných informací, jak je zjevné i z odkazu na zvláštní subjekt uvedený v článku 2.

56. Článek 5 navíc vymezuje obsah oznámení informací, jejichž rozsáhlý a podrobný výčet je zde obsažen. Potřeba získat značně komplexní údaje, a dokonce i důležité připomínky týkající se prodlení nebo překážek v provádění investičních projektů, kterou uvedené ustanovení takto vyjadřuje, nachází nejrozumnější vysvětlení v požadavku dosažení cílů uvedených v čl. 194 odst. 1 SFEU.

57. Článek 6 se zabývá kvalitou shromažďování a oznamování informací a i při odvolávání se na připomínky členských států, na zveřejnění údajů v souhrnné podobě a na analýzy uvedené v čl. 10 odst. 3, se vztahuje na činnosti, které jsou příliš komplexní na to, aby se týkaly pouhého získání obecných informací, a které naopak souvisejí s komplexnějším plánováním zaměřeným na dosažení cílů unijní energetické politiky.

58. Článek 10 konečně stanoví, že Komise na základě poskytnutých údajů a informací a v případě potřeby jakýchkoliv jiných zdrojů údajů jednou za dva roky zveřejní a předloží Parlamentu, Radě a Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru meziodvětvovou analýzu strukturálního vývoje a perspektiv energetického systému Unie, jejímž cílem je:

a) zjistit případné budoucí rozdíly mezi energetickou poptávkou a nabídkou, které jsou důležité z hlediska energetické politiky Unie;

b) zjistit překážky pro investice a podpořit osvědčené postupy pro jejich řešení;

c) zvýšit transparentnost pro stávající a možné nové účastníky trhu.

59. Tento posledně uvedený článek tím, že stanoví vypracování meziodvětvové analýzy strukturálního vývoje a perspektiv unijního energetického systému, odkazuje na komplexní nástroj zpracování dotčených informací, který je třeba považovat za nástroj, který jde nad rámec pouhého shromažďování údajů a je určen pro dosažení cílů zajištění fungování trhu s energií.

60. Z posouzení všech výše uvedených článků napadeného nařízení provedeného ve světle jeho názvu a vzájemným srovnáním a vážením uvedených článků vyplývá, že obsah napadeného aktu nevypovídá o obecné činnosti spočívající v pouhém shromažďování informací, ale jeví se jako nezbytný pro dosažení cílů unijní energetické politiky.

61. Články 4, 7, 8 a 9, které přímo nesouvisejí s touto politikou a týkají se ve skutečnosti pouhého shromažďování informací, totiž mají v systematice nařízení z důvodu jejich vysoce technické povahy vedlejší a podružnou úlohu.

62. Uvedená ustanovení zvláštním způsobem nekvalifikují napadené nařízení, jelikož je lze považovat za typická ustanovení jakéhokoliv aktu, který se týká získávání informací.

63. Ostatní přezkoumané články (1, 2, 3, 5, 6 a 10) a název napadeného nařízení se naproti tomu vyznačují tím, že jsou podstatnými prvky tohoto aktu vzhledem k tomu, že vymezují jeho hlavní charakteristiky, a sice povinnost provést řadu komplexních činností spočívajících ve shromažďování, oznamování a analyzování, které zjevně souvisejí s komplexním plánováním prakticky ve všech oblastech a odvětvích unijní energetické politiky a jejichž účelem je dosažení cílů uvedených v čl. 194 odst. 1 SFEU.

64. Z toho plyne, že při posouzení napadeného nařízení za účelem určení jeho správného právního základu po výše zmíněném zvážení prvků, ze kterých se skládá, je třeba upřednostnit tu část napadeného nařízení (název a články 1, 2, 3, 5, 6 e 10), která je jasně vymezuje ve vztahu k jiným případným aktům týkajícím se shromažďování informací, neboť zvláštním způsobem definuje jeho předmět (informace v oblasti investic do energetických infrastruktur) a činí je nezbytným nástrojem k dosažení cílů unijní odvětvové politiky, jako je energetická politika.

65. Méně relevantní jsou ostatní uvedená ustanovení (články 4, 7, 8 a 9), která z důvodu své vysoce technické povahy nemají kvalifikační povahu a neumožňují stanovit souvislost s konkrétní unijní politikou, ale mohou patřit do jakéhokoliv nařízení, jehož předmětem je shromažďování informací.

66. Výše uvedené úvahy, a zejména úvahy uvedené v předcházejícím bodě 64, ostatně potvrzuje analýza bodů odůvodnění, které předcházejí normativní části napadeného nařízení.

67. Především poukazuji na to, že první, pátý a patnáctý bod odůvodnění v podstatě uvádějí, že dotčené informace musejí být shromažďovány, aby Komise mohla plnit své úkoly v odvětví energetiky a navrhovat opatření ohledně budoucí rovnováhy mezi nabídkou a poptávkou v odvětví energetiky i prostřednictvím zjištění možných mezer v infrastruktuře a investicích, čímž tak tyto body odůvodnění objasňují, že napadené nařízení má za cíl zajištění fungování trhu s energií.

68. Druhý, třetí a čtvrtý bod odůvodnění ostatně společně zdůrazňují nezbytnost zajištění fungování trhu s energií a bezpečnosti dodávek energie v Unii, podporování energetické účinnosti a úspory energie, jakož i rozvoje nových a obnovitelných zdrojů energie, tedy všechny cíle unijní energetické politiky ve smyslu čl. 194 odst. 1 SFEU.

69. Potvrzuje se tedy, že účelem napadeného nařízení je dosažení cílů unijní energetické politiky, a nikoliv obecná činnost spočívající v pouhém shromažďování informací.

70. S ohledem na úvahy rozvinuté výše nelze sdílet tvrzení Rady (podporované Francouzkou republikou), že by se mělo vyloučit spojení napadeného nařízení s cíli uvedenými v čl. 194 odst. 1 SFEU, neboť v každém případě je jediným předmětem dotčeného aktu oznamování informací, jak vyplývá ze skutečnosti, že články 1 a 3 až 9[18] se týkají výlučně aspektů zasílání údajů.

71. V tomto ohledu odkazuji na to, co bylo uvedeno výše, a dále uvádím, že přezkum předmětných článků nelze omezit na jejich formální a oddělený výklad, aniž bude provedeno jejich celkové a koordinované posouzení.

72. Předmětem napadeného nařízení není shromažďování informací v obecném slova smyslu, nýbrž informací zvláštní povahy, jako jsou informace o investicích do energetické infrastruktury, jež patří do odvětví (energetiky), které je zvláště upraveno Smlouvami.

73. Tvrzení Rady naopak podněcuje k tomu, aby skutečná povaha informací *de quibus* zůstala bez povšimnutí, zejména jejich zvláštní obsah, když se soustřeďuje pouze na formální a nesporné hledisko věcného oznámení údajů, a nikoliv na spojitost tohoto oznámení s unijní energetickou politiku.

74. Rada rovněž tvrdí, že z přezkumu článku 10 napadeného nařízení vyplývají zvláštní úkoly přidělené Komisi a způsoby pro využití a šíření samotných údajů, jako je především zpracování obdržených informací a vypracování analýz vývoje a perspektiv investic do energetických infrastruktur.

18 — Francouzská republika odkazuje rovněž na první, pátý, šestý, sedmý, osmý, devátý, desátý, dvanáctý, třináctý a čtrnáctý bod odůvodnění.

75. Tyto úkoly obecněji vyplývají z článku 17 SEU, podle kterého Komise podporuje obecný zájem Unie, podává návrhy, zajišťuje uplatňování Smluv a dohlíží na jejich uplatňování a na uplatňování opatření přijatých orgány.

76. Účelem napadeného nařízení je tedy podle Rady umožnit Komisi disponovat pravidelně aktualizovanými údaji vytvořením jednotného systému shromažďování a předávání údajů za účelem dosažení jejích cílů „v rozsahu, v němž je držení důvěryhodných informací nezbytné k tomu, aby Komise mohla plnit své úkoly“ [19].

77. K tomuto bodu opakuji, že je nezbytné provést komplexní přezkum znění napadeného nařízení, který není čistě formální, nýbrž umožňuje určit skutečný účel napadeného nařízení prostřednictvím koordinovaného posouzení jeho ustanovení a bodů odůvodnění, jakož i povahy dotčených informací.

78. Na základě uvedeného posouzení je zjevně účelem získání informací *de quibus*, jak bylo již uvedeno, dosažení cílů uvedených v čl. 194 odst. 1 SFEU, a obecně nesouvisí s článkem 17 SEU.

79. Je tedy třeba uvést, že s ohledem jak na obsah, tak na účel napadeného nařízení, jak vyplývají z analýzy názvu, jeho článků a bodů odůvodnění, představuje napadený akt *opatření nezbytné* pro dosažení cílů unijní energetické politiky, jak jsou podrobně vyjádřeny v čl. 194 odst. 1 SFEU.

80. To vyplývá ze skutečnosti, že předmětem nařízení je získání nikoliv obecných informací, nýbrž údajů a informací konkrétně vymezených, jelikož se týkají energetických infrastruktur, které právě z důvodu této jejich zvláštnosti činí tuto činnost spočívající ve shromažďování, na rozdíl od toho, co tvrdí Komise ve svém spisu, *nezbytným předpokladem* pro uskutečnění všech dalších komplexnějších opatření potřebných k dosažení cílů uvedených v čl. 194 odst. 1 SFEU a ke konkrétnímu provedení unijní energetické politiky, jež je tedy účelem napadeného nařízení.

81. Samotná Rada implicitně uznává zvláštnost dotčených informací a jejich spojitost s článkem 194 SFEU, když tvrdí, že tyto informace jsou v rámci politiky stanovené Smlouvou nezbytné a že napadené nařízení se týká unijní politiky, kterou je v projednávaném případě energetická politika [20].

82. Potřeba těchto informací v rámci energetické politiky totiž, na rozdíl od toho, co poté Rada tvrdila, nepředstavuje „podmínku *sine qua non* pro použití článku 337“ [21], ale je naopak, jak bylo již zdůrazněno v bodech 43 až 47 tohoto stanoviska, právě podmínkou vyžadovanou čl. 194 odst. 2 SFEU pro přijetí –prostřednictvím řádného legislativního postupu – opatření určených k dosažení cílů uvedených v čl. 194 odst. 1 SFEU [22].

83. Doposud rozvinuté úvahy dále podtrhuje skutečnost, že kdyby byla teze Rady přijata, omezila by se účast Parlamentu na unijním legislativním postupu v rozporu s významem přiznaným judikaturou Soudního dvora [23], a navíc by nebyl zohledněn nejnovější unijní vývoj, který Lisabonskou smlouvou označil postup podle čl. 194 odst. 2 SFEU za řádný legislativní postup, jenž stanoví pravomoc Parlamentu plně se podílet na výkonu legislativní funkce, a který učinil případy (jako je článek 337 SFEU), ve kterých Rada přijímá nařízení prostou většinou, nastálo okrajovými.

19 — Viz bod 17 žalobní odpovědi Rady.

20 — Viz bod 29 první část žalobní odpovědi Rady.

21 — Viz stále bod 29 závěrečná část žalobní odpovědi Rady.

22 — Článek 194 odst. 2 SFEU totiž stanoví, že „[a]niž je dotčeno použití jiných ustanovení Smluv, přijmou Evropský parlament a Rada řádným legislativním postupem opatření nezbytná pro dosažení cílů uvedených v odstavci 1. Tato opatření se přijmou po konzultaci s Hospodářským a sociálním výborem a Výborem regionů“.

23 — Soudní dvůr upřesnil, že účinné podílení se Parlamentu na legislativním procesu, je-li stanoveno, odráží na úrovni Společenství základní demokratickou zásadu, podle které se lid účastní výkonu moci prostřednictvím voleného zastupitelského sboru, a tato účast je stěžejním prvkem institucionální rovnováhy požadované Smlouvou (rozsudek ze dne 29. října 1980, SA Roquette Frères v. Rada, C-138/79, Recueil, s. 3333, bod 33).

84. Ostatní argumenty uplatněné Radou, Komisí a Francouzskou republikou nemohou vyvrátit závěry již učiněné na základě obsahu a účelu napadeného nařízení.

85. Rada, Komise a Francouzská republika ve svých spisech tvrdí, že napadené nařízení, třebaže souvisí s odvětvím energetiky, má v konkrétním případě, pokud jde o jeho hlavní předmět, nepřímý a podružný vliv na příslušnou politiku, která představuje pouze jeho kontext, zejména proto, že pro přímé dosažení cílů energetické politiky jsou nezbytná rozsáhlejší opatření než pouhé shromažďování informací.

86. S tímto tvrzením nelze souhlasit, neboť vzhledem k tomu, že z výše uvedených důvodů byla zjištěna jasná a nezbytná souvislost předmětného právního předpisu s cíli unijní energetické politiky uvedenými v čl. 194 odst. 1 SFEU a s realizací energetických infrastruktur, je nutné vyloučit, že by napadené nařízení mělo na uvedenou politiku pouze nepřímý a podružný vliv.

87. Nelze ani souhlasit s argumentací, že článek 337 SFEU by byl zbaven jakéhokoliv účinku, kdyby již nemohl tvořit právní základ aktů přijímaných za účelem shromáždění informací ve všech případech, kdy se jedná o unijní odvětvovou politiku.

88. Článek 337 SFEU může být zajisté nadále používán jako jediný právní základ mimo případy výslovně upravené ustanoveními, která stejně jako v projednávaném případě stanoví použití řádného legislativního postupu, nebo v každém případě zvláštních postupů, avšak nelze jej použít pro přijímání opatření v odvětví upraveném úplným a obecným způsobem ustanoveními Smlouvy, která se odchylují od postupu v něm stanoveného.

89. Na rozdíl od toho, co tvrdí Rada a Komise, totiž v projednávaném případě nejde o pravomoc Komise volně nakládat s informacemi, které byly v každém případě oprávněně získány i pro plnění úkolů (uvedených Smlouvami) týkajících se jiných politik, než jsou ty, pro které byly získány, ale jedná se o povinnost přijmout akty, které tuto pravomoc získávat údaje a informace upravují na základě správného právního základu, a zejména postupu stanoveného Smlouvami, pokud jsou dotyčné záležitosti předmětem úplné odvětvové právní úpravy.

90. Nelze souhlasit ani s tvrzením, že článek 337 SFEU je dostatečným právním základem napadeného nařízení, jelikož bezprostředně následující ustanovení SFEU, a sice článek 338, jenž se týká opatření, která se musejí přijmout k vypracování statistik, je-li to nezbytné k provádění unijních činností, je náležitým právním základem pro vypracování těchto statistik ve všech odvětvích, včetně odvětví energetiky.

91. Podle tohoto přístupu by měl článek 338 SFEU vzhledem k tomu, že je začleněn mezi obecná a závěrečná ustanovení Smlouvy, obecnou působnost, takže by byl použitelný ve všech oblastech působnosti Unie, a k témuž závěru by bylo nutné dojít i ve vztahu k článku 337 SFEU vzhledem k zařazení tohoto článku do týchž obecných a závěrečných ustanovení Smlouvy a k totožné obecné působnosti.

92. Nehledě na irelevanci článku 338 SFEU v projednávané věci musejí být potvrzeny zaprvé již uvedené úvahy, podle nichž platí, že je-li určitá oblast předmětem úplné odvětvové právní úpravy ve Smlouvách, pak jsou s ní související ustanovení v zásadě správným právním základem aktů upravujících uvedenou oblast, které budou muset být přijímány postupem uvedeným v těchto ustanoveních, jestliže je stanoven.

93. Mimoto článek 338 SFEU na rozdíl od článku 337 SFEU[24] ukládá použití řádného legislativního postupu, právě jako čl. 194 odst. 2 SFEU[25].

24 — Důvodně vzhledem ke skutečnosti, že vypracování statistik je mnohem komplexnější činností, než je shromažďování informací, které tak obvykle tvoří předpoklad pro vypracování statistik.

25 — Francouzská republika na podporu svého tvrzení zdůrazňuje, že Komise označila článek 338 SFEU za právní základ svého návrhu nařízení Parlamentu a Rady o evropských hospodářských účtech životního prostředí [COM(2010) 132 final, ze dne 9. dubna 2010] namísto čl. 192 odst. 1 SFEU, aniž Parlament cokoliv namítal. K této úvaze nelze přihlížet, neboť kdyby byl každopádně přijat správný postup, Parlament by neměl žádný skutečný zájem na podání žaloby.

94. Z toho plyne, že pro statistiky v oblasti energetiky bude tvořit správný právní základ článek 194 SFEU, vedle kterého se bude moci případně použít článek 338 SFEU, neboť postup schvalování je totožný, a postavení Parlamentu tudíž nebude dotčeno.

95. Na rozdíl od článku 338 SFEU naopak nelze uvažovat ani o možnosti uvést článek 337 SFEU jako právní základ spolu s článkem 194 SFEU, jelikož podle judikatury Soudního dvora není toto řešení možné v případě, že oba právní základy jsou – tak jako v projednávaném případě – neslučitelné [26], a v každém případě tehdy, mohla-li by jejich kumulace způsobit újmu právům Parlamentu [27] (kterému nebylo umožněno využít své pravomoci plně se podílet na výkonu legislativní funkce).

96. Závěrem tedy Soudnímu dvoru v případě vztahu mezi článkem 194 SFEU a článkem 337 SFEU navrhuji, aby žalobě vyhověl a napadené nařízení zrušil.

B – *Ke vztahu mezi článkem 194 SFEU a článkem 187 SESAE*

97. Článek 187 SESAE je začleněn do hlavy V této smlouvy, která obsahuje příslušná obecná ustanovení, a stanoví:

„K plnění úkolů, které jí jsou svěřeny, může Komise shromažďovat veškeré informace a provádět veškeré potřebné průzkumy v mezích a za podmínek stanovených Radou v souladu s touto smlouvou“.

98. V případě vztahu mezi článkem 187 SESAE a již zmíněným článkem 194 SFEU odkazuji především na již rozvinuté úvahy týkající se článku 337 SFEU.

99. Kromě toho je třeba dodat, že Smlouva Euratom obsahuje některá zvláštní ustanovení v oblasti energetiky, na která se vztahuje výhrada uvedená v čl. 194 odst. 2 SFEU, a která se tudíž odchylují od tohoto ustanovení, jedná-li se výlučně o oblast jaderné energie.

100. Konkrétně článek 41 SESAE, spolu s články 42 až 44 SESAE, které podrobněji uvádějí jeho postup, upravuje v rozsahu relevantním pro projednávaný spor sdělení „investiční[ch] záměr[ů] pro nová zařízení, jakož i pro náhrady nebo přeměny stávajících zařízení, které odpovídají typem a rozsahem požadavkům stanoveným Radou na návrh Komise […]“.

101. Účelem těchto sdělení je podle článku 40 SESAE vyvolat iniciativu osob a podniků a usnadnit koordinovaný rozvoj jejich investic v oblasti jaderné energie, a z tohoto důvodu zveřejňuje Komise pravidelně programy informativní povahy, které se týkají zejména cílů výroby jaderné energie a investic jakékoliv povahy nezbytných pro jejich dosažení.

102. Výše uvedená ustanovení SESAE mohou vzhledem ke své zvláštní povaze ve vztahu k čl. 194 odst. 2 SFEU tvořit ve své oblasti působnosti [28] právní základ pro přijetí nařízení týkajících se získávání dotčených informací.

26 — Obě ustanovení stanoví zcela odlišné postupy, jelikož na základě článku 194 SFEU se použije řádný legislativní postup, který přiznává pravomoc Parlamentu plně se podílet na výkonu legislativní funkce a stanoví, že Rada rozhoduje kvalifikovanou většinou, zatímco podle článku 337 SFEU rozhoduje Rada prostou většinou a Parlament se postupu neúčastní.

27 — Rozsudky Komise v. Rada (C-300/89, uvedený v poznámce pod čarou 14, body 17 až 21), a Komise v. Parlament a Rada (C-178/03, uvedený v poznámce pod čarou 15, bod 57).

28 — Tato ustanovení se týkají téže oblasti, a sice energetiky, avšak jejího zvláštního odvětví, a to jaderného, s tím důsledkem, že se použije pravidlo, podle kterého má zvláštní úprava přednost před úpravou obecnou.

103. Článek 187 SESAE bude moci být případně označen za další a doplňkový právní základ, jelikož neexistují žádné procesní překážky [29] vzhledem ke skutečnosti, že podle článku 41 SESAE rozhoduje Rada kvalifikovanou většinou.

104. Nelze souhlasit s tvrzením Rady, Komise a Francouzské republiky, že článek 187 SESAE je naopak obecným ustanovením, na němž by se měla zakládat každá činnost spočívající ve shromažďování informací prováděná Komisí k dosažení cílů uvedených ve Smlouvě Euratom.

105. Podle tohoto přístupu by články 40 až 44 SESAE měly omezenější působnost než článek 187 SESAE, jelikož na základě článků 40 až 44 SESAE musí dotyčný podnik sdělit informace o svém investičním záměru jedinkrát v jeho počátcích.

106. Článek 187 SESAE by musel být z důvodu své širší působnosti, než je působnost článků 40 až 44 SESAE, použit tehdy, pokud by jako v projednávaném případě bylo požadováno pravidelné zasílání souhrnných údajů nejen soukromými podniky, ale i členskými státy, jejichž účelem by nebyl pouze koordinovaný rozvoj investic v oblasti jaderné energie, ale jejich použití pro každou analýzu, kterou by Komise považovala za potřebnou nebo vhodnou v rámci úkolů, které jí jsou svěřeny.

107. K tomuto bodu opakuji, že článek 187 SESAE je ustanovením, které stejně jako článek 337 SFEU [30] nutně souvisí s ustanoveními Smlouvy, jež Komisi svěřují zvláštní úkoly.

108. Článek 187 SESAE tedy může být právním základem aktů přijímaných v oblasti shromažďování informací týkajících se investic do infrastruktur v oblasti jaderné energie namísto článku 194 SFEU, avšak pouze s podmínkou, že může souviset s ustanoveními Smlouvy Euratom, která se odchylují od článku 194 SFEU na základě výhrady uvedené v čl. 194 odst. 2 SFEU, jako jsou právě články 40 až 44 SESAE.

109. Avšak vzhledem k tomu, že článek 187 SESAE není zvláštním ustanovením ve vztahu k článku 194 SFEU, nemůže se od něj přímo odchylovat s tím důsledkem, že jelikož projednávaný případ vybočuje z rozsahu působnosti článků 40 až 44 SESAE, bude správným právním základem nařízení stále článek 194 SFEU.

110. V projednávaném případě má totiž dotčené sdělení informací širší dosah, než je dosah článků 40 až 44 SESAE, jelikož je určeno členským státům (jejichž podniky musejí sdělit informace), má trvalou povahu a většinou se týká souhrnných údajů, a nikoliv jednotlivých záměrů [31].

111. To objasňuje, že předmětné informace nejsou určeny pouze k obeznámení Komise s jednotlivými záměry podniků ve věci investic v oblasti jaderné energie [32], ale slouží k umožnění toho, aby bylo možné získat komplexnějších údajů určených k použití pro dosažení cílů energetické politiky uvedených v čl. 194 odst. 1 SFEU, takže tento článek je nejvhodnějším právním základem.

112. Navíc i kdybychom připustili, že má napadené nařízení dvojí složku, není složka, která může mít ve výše uvedených mezích za právní základ články 40 až 44 SESAE (k nimž lze připojit článek 187 SESAE), hlavní nebo převažující ve vztahu ke složce související s článkem 194 SFEU.

29 — V případě článku 187 SESAE rozhoduje Rada kvalifikovanou většinou na základě čl. 16 odst. 3 SFEU, který je použitelný, neboť na něj odkazuje čl. 106a odst. 1 SESAE.

30 — V této otázce odkazuji na body 27 až 29 tohoto stanoviska.

31 — Jak vyplývá z čl. 3 odst. 1 napadeného nařízení, které stanoví:„[č]lenské státy nebo subjekty, jež tímto úkolem pověří, shromažďují veškeré údaje a informace uvedené v tomto nařízení od 1. ledna 2011 a následně každé dva roky.
Údaje a příslušné informace o projektech uvedené v tomto nařízení oznámí Komisi poprvé v roce 2011, jenž je prvním rokem podávání zpráv, a následně každé dva roky. Toto oznámení má souhrnnou podobu, s výjimkou údajů a důležitých informací týkajících se přeshraničních přenosových projektů […]“.

32 — Příloha napadeného nařízení výslovně v bodě 3.1 uvádí mezi druhy dotyčných investičních projektů tepelné a jaderné elektrárny.

113. Napadené nařízení musí tedy každopádně ve světle judikatury Soudního dvora zmíněné v poznámce pod čarou 15 tohoto stanoviska vždy vycházet z článku 194 SFEU, který je právním základem požadovaným jeho účelem nebo jeho hlavní či převažující složkou.

114. Konečně poznamenávám, že Soudní dvůr položil účastníkům řízení[33] otázku ohledně možnosti použít společně články 194 SFEU a 187 SESAE jako právní základy napadeného nařízení, kdyby se v nich stanovené postupy navzdory jejich rozdílům považovaly za slučitelné.

115. V tomto ohledu uvádím, že případná slučitelnost obou ustanovení není nikterak relevantní, má-li se za to, že článek 194 SFEU je jediným ustanovením, které je třeba použít na základě doposud rozvinutých úvah.

116. Kdyby bylo naopak přijato, že napadené nařízení má dvojí složku nebo dvojí účel a že nelze určit převažující složku nebo účel[34], i kdyby předmětné postupy byly teoreticky vzájemně slučitelné (což ve svých odpovědích tvrdí Parlament, Rada a Francouzská republika, avšak Komise to popírá)[35], každopádně mělo být v projednávaném případě postupováno podle článku 194 SFEU, jelikož článek 187 SESAE nestanoví žádnou účast Parlamentu.

117. Vzhledem k výše uvedenému nemohla Rada přijmout napadené nařízení za použití článků 337 SFEU a 187 SESAE jako právních základů namísto článku 194 SFEU a aniž byl dodržen postup stanovený článkem 194 SFEU.

118. Rada ve své žalobní odpovědi navrhovala, aby v případě prohlášení neplatnosti napadeného nařízení byly zachovány jeho účinky až do doby přijetí nového aktu. Parlament proti vyhovění tomuto návrhu nevznesl žádné námitky.

119. Podle čl. 264 druhého pododstavce SFEU, který je použitelný i v oblasti Smlouvy Euratom, neboť na něj odkazuje čl. 106a odst. 1 SESAE, Soudní dvůr uvede, považuje-li to za nezbytné, ty účinky aktu prohlášeného za neplatný, které musejí být nadále považovány za zachované.

120. V projednávaném případě podotýkám, že dotčené informace slouží k realizaci investičních projektů týkajících se energetických infrastruktur a jsou nezbytné k provádění unijní energetické politiky. Dotčené informace jsou zejména zásadní pro efektivní víceleté plánování intervencí.

121. Mimoto samotný Parlament, přestože navrhl zrušení napadeného nařízení, nevznesl námitky proti požadavku Rady (ke kterému se připojila též Komise), když tvrdil, že není v rozporu s účelem napadeného aktu a nástroji zvolenými k tomuto účelu, jsou-li nahlíženy společně.

122. Zastávám tudíž názor, že jsou dány pádné důvody k tomu, aby Soudní dvůr z důvodu významnosti dotčené unijní politiky a skutečnosti, že se výtky účastníků řízení týkaly v podstatě pouze volby postupu schvalování napadeného nařízení, zachoval jeho účinky do přijetí nového aktu.

123. Navrhuji tudíž Soudnímu dvoru, aby žalobě vyhověl a napadené nařízení zrušil s tím, že zachová jeho účinky do přijetí nového aktu.

33 — Viz bod 15 tohoto stanoviska.

34 — Jediná možnost, kdy by teoreticky byla myslitelná existence dvojího právního základu, a tudíž by vyvstala otázka slučitelnosti postupů.

35 — Rada rozhoduje kvalifikovanou většinou jak v rámci řádného legislativního postupu podle článku 194 SFEU, tak v případě článku 187 SESAE. Hlavní rozdíl mezi oběma postupy spočívá v tom, že pouze článek 194 SFEU stanoví účast Parlamentu. Teoreticky by tedy jejich slučitelnost nemusela být pouze z formálního a procesního hlediska a bez přezkoumání povahy přijatých aktů zcela vyloučena.

V – K nákladům řízení

124. Mám za to, že Radě jakožto účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, musí být uložena náhrada nákladů řízení podle čl. 69 odst. 2 jednacího řádu, jak požadoval Parlament.

125. V souladu s čl. 69 odst. 4 jednacího řádu ponesou Francouzská republika a Komise vlastní náklady řízení.

VI – Závěry

126. Na základě výše uvedených úvah navrhuji, aby Soudní dvůr rozhodl takto:

„1) Nařízení Rady (EU, Euratom) č. 617/2010 ze dne 24. června 2010 o povinnosti informovat Komisi o investičních projektech do energetické infrastruktury v rámci Evropské unie a o zrušení nařízení (ES) č. 736/96 se zrušuje.

2) Účinky nařízení č. 617/2010 se zachovávají do vstupu v platnost nového nařízení přijatého na náležitém právním základě.

3) Radě Evropské unie se ukládá náhrada nákladů řízení.

4) Evropská komise a Francouzská republika ponesou vlastní náklady řízení.“